

ა ლ

ს ც ე ნ ა I

დებრის ნაპირი. წისქვილი. მეწისქვილე და მისი ასული.

მ ე წ ის ქ ვ ი ლ ე

ახ, ახალგაზრდა გოგონებო, თქვენ სუველენი
ხართუკვუნი. თუმა მაკაცს, არა უზრღვს,
არმედ დღა და წარჩინებულს გადაეყრებით
საჭიროარის განამტვიცთოთურობა.

მაგრამ რით? ჭკუთ ყოფქცევით პატონებით
უნდა შეგედლოხან აღუსით ხანაც სიმკაცრით
მისი მიზნა; თან გადკვრითდ ორესულდ
ქოწინებაზე საუბარო. მაგრამ მთავარი
ეგ არის დცვა ქალშვილს პატონების
უვირთსესი საუნჯისა; ოგი, ვითსიტყვა,
ვერდ იბრუნებ, თუგაფრინდ. და თუიმედ
დაქოწინების აღრარის, მაშინ გექნებათ
საშულება, რომ როგორმე თქვენთვის ან თქვენი
მშობლებისათვის სასარგებლს რმეს გამორჩეთ
საჭიროარის ჩააგონოთახლვე თქვენ თავს:

”განა მას მუდამ ვეყვარები, განა ყოველთვის
ის მანებივრებს?” მაგრამ არა! სალი მსჯელობა
კეთლსაქმეზე არგჩვევიათ ან დროგაქვთმისთვის?
თავბრუგესხმებათიმ წუწივე და გიხარათ

მეუთხე დეოგელ შექარულითაგულსწადლი;
თქვენ გასწრთითელ დე უდრთელდ თავდვიწყებით
იყოთსატრუსთან, მის კისერზე შემოხვეული.
სატრუოკი, ხედვ, არსადარი, გაჰქრ, წავიდ,
დ თქვენ კი რჩებითხამშრდნი. ო ბრყვენო ბრყვენო
განა შენთვის არმითვამს ასჯერ შვილო შენ იცი,
არჩაიღნოსისუფელ, იყავი ფრხილდ
ბედნიერება არდჰკარგო შენ რომ გეწვია,
დ ეგ თავად არგაწევა; ტყულებრლდ
არდილწოშენი თავიც. რ გამოიღ?
დჯექი ახლ დ იტრე იმაზე, რსაც
შენ ვერსოფს დიბრტებ.

მეწისქვილს ასული

რტიმ გგონია,
რომ მე თავადი დმივიწყა დ მიმატვა?

მეწისქვილი

როგორთურტიმ? მოგონე, აბა რმდენჯერ
კვირში წინათამ წისქვილში ის მოდოდ?
ა? მიპასუხე. ხომ ყოფელდე დ ზოგჯერდეში
ორჯერმოქლდ დ მინახავს. შემდეგ კი უწო
დ უწოდვირდ მეცხრე დეა, რც რომ თავად
ჩვენ აქ მოსულ არგვინახავს. აბა რს იტყვი?

მეწისქვილს ასული

არ სცალა. საწრწველ განა ცოტა აქვს?
ის მეწისქვილი ხომ არარის; მის ნაცვლდწყალ

არშეასრულებს სამუშაოს. ის ხშირად მბოზს,
რომ მისი შრომა სხვის ჯგუფზე ბევრად ნელაა.

მ ე წ ი ს ქ ვ ი ლ უ

გჯეროდას მისი! როდ იყოთა ად ე შ რ ი მ ს .
ანდ რ არის მათი ჯგუფ? მწევრები თუ ურდოლს,
მელების ღვინა, ქეიფობა, მეზობლის ჩაგვრ
დ ქარფიუჭ გოგონების გადბირება.
ოგი, საბრლო თუმიე თავადეწევა შრომას!
ჩემს მაგვირდვი სამუშაოს წყალ ასრულებს!
მე კი აქ დე-ღმ ვერვისვენებ: ათს ადოილს
სჭირდება წისქვილს შეკეთება: აქ ღრი დღა,
ოქ კიდე წყალ იპარება დ იკარება.
ის იქნებოდ უჯახესი, თავადსათვის
გეიხოგა ფულ ამ წისქვილს შესაკეთებლდ

მ ე წ ი ს ქ ვ ი ლ ს ა ს უ ლ ი

აჰ!

მ ე წ ი ს ქ ვ ი ლ უ

ეგ რაღა?

მ ე წ ი ს ქ ვ ი ლ ს ა ს უ ლ ი

ჩუ მომესმა ჩემთვის ნაცნობი
ფხის ხმა ცხენის. . . ო ის არის!

მ ე წ ი ს ქ ვ ი ლ უ

გახსოვდას, შვილო
ის, რც გირჩიე; დროება არ დივიწყო . .

მ ე წ ი ს ქ ვ ი ლ ს ა ს უ ლ ი

აი, მოვიდ!

(შემოდს თავად. მეჯინბეს მიჰყავს მისი ცხენი)

გამარჯობა, ჩემოდვირფსო

შენც გაგიმარჯოს, მეწისქვილევ!

კეთილ იყოს

მეწისქვილუ

აქ მოხრანება, მოწყალოჩვენოთავად

დღანს ნათელ თვენი სახე ჩვენ არგვიხილვს.

წავალრამ რმე მოვიმზად გაგიმასპინძლუ.

(მიდს)

მეწისქვილს ასულ

როგორც იყომიიგონე და გაგახსენდ!

არ გრცხვენია, ამოუხანს რომ გამაწვალ

ამ საშინელ მოლდნით? რ არვიფქრუ,

ნეტვი რ არწამიიდა თაღწინ ოცნებით

როგორი შიში არაღძრ ჩემს შემკრალ გუში!

ვიფქრუ, ცხენმა სადღე ხმრმში, ანდ ჭაბში

თუგად ტორცნა; ურნ ტყეში ეგების დთმა

თუდ გამარცხა და დგძლა; რომ თავს ცუდ დგძნობ,

რომ ავად ხარ ან დმტყე, აღრგიყვარარ . .

მაგრამ მაღობა მეუყეს! გხედვ ჯანმრთულდ

ისევ ჩემთან ხარ, როგორც წინათ ისევ გიყვარარ

ხომ მართლა?

თავადი

როგორც წინათ ჩემოღმაწო

დ უწომეტდ უწომეტდ

მ ე წ ი ს ქ ვ ი ლ ს ა ს უ ლ

მაგრამ რტმლც

ხარმოწყენილ. სთვი, რ მობდ?

თ ა ვ ა დი

ვარმოწყენილ?

შენ მოგეჩვენა: მე ყოველთვის ვარმხიარულ,

როცა შენთან ვარდ გიცქერი.

მ ე წ ი ს ქ ვ ი ლ ს ა ს უ ლ

არამბობ მართალ,

როდესაც შენ ხარმხიარულ, მაშინ შორიდან

ჩემკენ იჩქარი და მეძახი, - ო ჩემომტრელა

სადხარ რას შვრები? და შემდგ კი მეამბორობი,

თან მეკითხები, თუმახარებს შენი დნახვა,

ან შენსა მოსვლს ასე ადრე თუმოგელდ.

ახლ კისდფხარ ჩემს საჭარს ჩუადყუს უდბ,

ყელ არმეხვევი, არმიკოვნი აღრსითთგალებს.

აღბათ რიმემ შეგაშფოთ, ან შეგაწუხა?

ეგებ ჩემუდბარგუნატენი, ან გუმოსულ?

თ ა ვ ა დი

მე არმსუს თავი მოგაჩვენოდ ვიორზირო

შენ ხარმართალ: მწუხარებას დდა და მძიმეს

გულში ვატრებ. შენ ვერშესძლებ ვერც აღრსითა,

ვერც სიყვარულითმის გაფნტვას. არშეგიძლას

შემიმსტუოიგი, ანდ გაიზარო

მეწისქვილს ასულო

მაგრამ მე მიმიძიძის, შენთა ერთადრგანვიცაღა
დრდ და სევდა. ხვაშიად გამანდო შენი.
თუნებას დმრთავ, მე ვიტრებ, თუამიკრძალვ,
არც ერთ წვეთი ჩემი ცრემლს არშეგაწუხებს.

თავადი

რისთვის ვაყოფნებ? მალე გეტყვი, უწოკარგია.
ჩემომძვირფსომეგობარო შენ თავადიცი,
ბოლმიდო მტვიცე ნეტრება რომ არარსებობს
ამ ქვეყანაზე: ო ვერც დღე გვარშვილბა,
ვერც სილმაზე, ვერც სიმდღე, ვერც ძღერება
თავს ვერდაღწევს საბოლოოდუქედრებას.
და ჩვენც ხომ მართალ ვლპარკობ, ჩემოღმაწო?-
ვყავითორნივ ბედნიერი; მე კი, ჩემ თავად
ვყავი შენითბედნიერი, შენი ტრფალთ
და რცარუნდ მიმივიდეს აწ ცხოვრებაში,
ვერდ გვიწყებ და ყოველთვის მემახსოვრები
შენ, ჩემოკარგო! მაგრამ ახლც რსაცვშორდები,
მის მაგივრებას ვერაფერი ვერგასწევს ჩემთვის.

მეწისქვილს ასულო

შენი სიტყვები კიდევ კარგადვერგამიგია,
მაგრამ მე უხვე მეშინია, ნუჟიჩვენ მტრებას,
გვიპირებს ბედ, მწუხარებას რმეს გვიმზღებს,
ვინ იცის, ეგებ განშორებას?
შენ უხვე მიხვდა.

თ ა ვ ა დი

ჩვენ სამუდამოდ განშორება ბედია გვარჯნა.

მ ე წ ი ს ქ ვ ი ლ ს ა ს უ ლო

ნეტავ ვინ გაგვყრის? ნუ უყვებლან თან რომ გამოგყვე

და შენთან ვიყო მე ამისი არ მაქვს ნება?

ვაჟის ტნსაცმელს გადავიცვამ. სამსახურს ეროგულს

გაგონებ გზში, ლშქრობაში, სადც იქნები,

თუგსურს რიშიაც - მე რიისა არმეშინია,

მხოლოდმეძღვს შენ გიცქირო არ, არმჯერ.

ან ეგებ გინდა, შენ ფქრები ჩემზე გაიგო

ან გამოიცადო, ან თავს იქცევს და მეხურობი?

თ ა ვ ა დი

არ, ხურობის ხასიათზე მე ღუეს არ ვარ

შენი გამოცდა როდ რის ჩემთვის საჭირო

შორს ქვეყანაში არვაპირებ მე გამგზავრებას

და არც საირდგალშქრებას, მე სახლში ვრჩები,

მაგრამ ერთხანეთს სამუდამოდ განვშორდით

მ ე წ ი ს ქ ვ ი ლ ს ა ს უ ლო

დაიცა, ახლ ყველფერი მე უხვე მესმის. . .

შენ ცოლს თხოვლობ.

(თვად ღუეს)

ცოლს თხოვლობ!

თ ა ვ ა დი

აბა რ ვუყო?

თვადგანსაჯე. თვადებიც ვითქალმვიდნი,

თავისუფალი არარაინ. გულთარჩეულ
ქალბს ისინი ვერირთვენ, არმედსხვების
სარგებლობისა მეოხებითად ანგარებით
შენს მწუხარებას დროდ ღმერთ მოჭყენენ ნჯეშს,
ნუდმივიწყებ,
ჰა, წაიღე აი ეს ჯღლ
ჩემდ სახსოვრდ დიცად, მე თვითმოარგებ.
მე ყელხაბამიც მოგიტე კიდეც საჩუქრდ
აჰა, წაიღე. მარულ, კიდეც მამას შევპირდ
ეს საჩუქარო. გადეცი მას თვი ჩემგან.
(გადსცემს ოქროთ სავსე ქისას)
მშვიდობითახლ.

მეწისქვილს ასული
დიცად. მინდოდ მეოქვა
რლც... არმახსოვს...

თავადი
მოგონე.

მეწისქვილს ასული
მზად ვარშენთვის
რომ ყველფერი... სულსხვას ვამბობ... ო დიცად,
ვერწარმოვიდენ, სამუდამოდშენ მე მტოვებდ...
ო არ, არ! ახლც ისევ სხვას ვლპარკობ...
ჰო მარულ. ძღვსლდ მომაგონდ: დუს მე ვოგრენი...
პირველღრემში... შენი ბავშვი გულთნ გაინძრ.

თავადი

ჰო, საბრლო! რა უნდა ჰქნა? თუნდაც იმისთვის
თავს მოურე, გაუფრთხილდ. უყურადღებოდ
არც შენ, არც შენს ბავშვს არ დავტუბ. ვინ იცის, შემდეგ,
ღორღი გაივლს, - ეგებ თავად შევენს სანახავად
აქ ჩამოვიდ. ნუიდრებ, ნუდღონდები.
უხანასკნელდმოლ ჩემინ, შემოგებვევი.

(მიმავალ)

უჰ, ვგონებ მოგჩი! თთქოს ჩემს სულს ჭვირთ მომორდ,
ველდ გროგალს, მაგრამ საქმე მშვიდობიანად
დამთავრდ, მგინი.

(მიდს. ქალ ურვადღას)

მ ე წ ი ს ქ ვ ი ლ უ

(შემოღს)

გთხოვთ მოხრბანდთ ბატონოჩემო
ჩემთან წისქვილში. . . მაგრამ სადღ წავიდ ნეტვ?
ჩვენი თავად, სთქვი, სადარის? ვაჰ! ვაჰ! როგორი
ჯღღ გადია! სულვირფსი თვალბითმემკულ!
ბრწყინავს დ იწვის! ყელხაბამიც! მარალ გითხრ,
არის მეფური საჩუქარი. ჩვენომოწყალვ,
ამშენებელ! ეს რლა? ქისაა! ფულით
მაგრამ რს სდფხარ არინძრევი, არაფრს ამბობ?
სიტყვაც არგინდ, რომ წარმოსთქვა? შენ ეგებ ჰკუ
სინარულსგან დგეკარვა, გამოთყვანდ,
ან ეგებ დმბლმ გაგაქვავა?!

მ ე წ ი ს ქ ვ ი ლ ს ა ს უ ლ ი

არა, არმჯერა,

არშემიძლას წამოღენაც... როორმიყვარდ.

ოჰ, ნუუიგი ნადრია? ნუუასეთი

გუბროტა?

მ ე წ ი ს ქ ვ ი ლ უ

მიიხარო, ვისზე ლპარკობ?

მ ე წ ი ს ქ ვ ი ლ ს ა ს უ ლ ო

როგორშემედღგანროსხება მისი ნეტავი?

მშობელჩემო მიპასუბე. ან ერთკვირში

ნუუსიტყრუ ჩემი გაქრ? ან ეგებ ვინმემ

მოხამა იგი, შეუღლა?

მ ე წ ი ს ქ ვ ი ლ უ

რა მოვიდ?

მ ე წ ი ს ქ ვ ი ლ ს ა ს უ ლ ო

მშობელჩემო ის წავიდ! ჰე, მიჰქრის ცხენით

და მე, სულმა, ის გავუწვი, არდვაკავე,

გაბროტებითმას კალები არდვახიე,

და არჩავჭიდე ცხენის აღირს ორივე ხელ!

დე, მას ჩემთვის, განროსხებუბ, ხმლოთმოკვეთა

ხელები ჩემი. დე, აქვე შეუბრა ლბლდ

იმის ბედურს გაეთლ ჩემი სხეულ!

მ ე წ ი ს ქ ვ ი ლ უ

შენ, ვგონებ, ბოღვ!

მ ე წ ი ს ქ ვ ი ლ ს ა ს უ ლ ო

თავადები, თურმე ნუიტყვი,

ვითქალშვილნი, არარიათ თავისუფლნი

ცოლს თხოვაში. . . მაგრამ იმათარგინ ურბაღვს
ფიცს, დაპირებას, ცრემლების ღრას და მოწყუებას,
ან ასეთსიტყებს: "მე წაგიყვან ჩემს სასახლეში
და მოგათავსებ საიდუმლოკოშკის ოთახში,
მოგრაგ ხავერდთად შეგმოსავ აღსფრფრით".
მათარგინ უწილს, ქალშვილებს რომ შეასწავლნ
შუღმისას წამოღომა დასტენის ხმაზე,
წისქვილს ურან მათთან ჯღმა გათნებამდე.
მათმსწონთ გულთავადური რომ ანებვირინ
ჩვენი ჭირთად უწელბით შემდეგ, - მშვიდბით
წად, მიბრბანდ, გენაცვალ, სადაც მოგწონდს,
და შეიყვარე ვინც გნებავდს.

მ ე წ ი ს ქ ვ ი ლ უ

ახლ გავიგე.

მ ე წ ი ს ქ ვ ი ლ ს ა ს უ ლ ი

ვინ ჰყავს საცოლუდარჩეულთ? ნეტვ ვიცოლუ,
ვისზე გამცვალ? მე გავიგებ მის ვინაობას,
მე მივალმასთან, - არმზად იმ დედაკაცთან, -
და ვეტყვი, თავად ჩამოწორდ, რადგან ერთხრმში
ორი ძუმგელ ვერიცხორებს.

მ ე წ ი ს ქ ვ ი ლ უ

შენ ხარსულუ!

ვის შეუღლა, თავად ხელ რომ შეუწაღს,
თუის საცოლუს ამოწრჩევს! ნუუარგესმის?
ხომ მიიქვამს შენთვის არ ერთხელ. .

მეწისქვილს ასულო

ან როგორშესძლო

ისე, ვითვაცმა გუჯეთიღმა, გამოთხოვება

და საჩუქრების დატოვება? ა? როგორმოგწონს?

ფულს მოცემაც! სურდ თავი გამოესყიდ!

ცდობდა ჩემთვის მოგერვებლად როგორმე ენა,

რომ საძრახისი მის შესახებ არაადოქმულიყო

და ცუდმას ცოლის ყურებამდე არმიეღწია.

ჰო მართლ, ახლ გამახსენდა, მან დამავალ,

ეს ფულ შენთვის გადმიეცა, რადან ქალშვილს

არუწრალავდ მასთან ყოფნას, რომ არ მკაცრად

მას ეპყრობოდ და უბოდიშებდი. . . კეთილმოგხმარებს

დალუბა ჩემი (გადსცემს ქისას)

მეწისქვილ

(თაღრუმლანი)

ღმერთოჩემო, რას მოგესწარი!

ეგრე მომესმა, რე გავიგე! ცოდაა შენთვის,

შენს მშობელმამას ამნაირდუქაყვედრო

ერთილ შვილ გამაჩნიახარამ ქვეყანაზე,

ერთი ნუგეში და სიამე სიბერის ხანაში.

როგორშემეძლოშემეზღუდა შენი სურვილი?

ღმერთა დმსაჯე იმისათვის, რომ ასე სუტად

ჩემს ვალს მამობრივს ვასრულებდი.

მეწისქვილს ასულო

გულ მეხუფის!

ჩემს კისერს თითქოს ცივი გველ შემოჭდობია.

ო მე მან გველ, გველ, ნაცვლდმარგალტსა,
ყელს მომახვია.

(ჩამოგლეჯს მარგალტს ყელაბამს)

მ ე წ ი ს ქ ვ ი ლ უ

გონს, გონს მოღ. . .

მ ე წ ი ს ქ ვ ი ლ ს ა ს უ ლ ი

აი, ასევე

გაგლეჯდ შენცა, არმზადვ, გველს წიწილვ.

წყეულო ვინც მე დამაშორე გულის სატრფუსა.

შენ ბოდვ, ბოდვ უჭველდ

(მოხსნის ჯღღს)

აი, - გვირგვინი,

ჩემი გვირგვინი სამარცხვინო! თურმე ამით

დგვაქორწინა ჩვენ ეშმაკმა მაშინ, როდესაც

დვგმე, რც იყოსანუვარო. განქორწინებას

ჩვენ ახლ ვახტნთ დიკარე, ჩემოგვირგვინო!

(გაღსვრის ჯღღს დეპრში)

ახლ კი მორჩა ყოველვე! (გადვარდობა წყალში)

მ ე წ ი ს ქ ვ ი ლ უ

(ძირს ეცემა)

ოჰ, ვაი, ჩემს თავს!

თვალს კოჰკი

ქოწილ. ნეჟე-ფოჟოლ სჟოწე სხედან.

სტორები. ქალშვილა გჟანდ.

მ ა ჭ ა ნ კ ა ლ

ჩვენ ეს ქოწილ მხიარულ დგადვიხაღო

ჩვენოთვადო გაგიმარჯოს შენი მეუღლით

ჯანი, თანხმობა, სიყვარულ უჟღა მოგცეთ

ჩვენ კი შეგვეძლოს თქვენთან ხშირდროს გატრება.

ღმაწმანებო, მალაწებო, თქვენ რდმიყჟდით?

თოროგეღებო ბროლს ყელ რდდაღჟეთ?

ნუჟუსჟველ იგალბეთსაგალბელ?

ან ეგებ ყელ გამოგიშროთხანგრძღვ სიმღერმ?

გ უ ნ დ

მაჭანკალო, მაჭანკალო

უჟობლო, მაჭანკალო!

დვეძებდითცოლდექაღა, -

მივაღჟითბოსტის კვაღა.

დგვეღარ კასრი ლღ, -

ბოსტნს ლღს სჟნი უღს.

მივესაღჟეთჟიშკრის ბოძსა,

შევევეღჟეთჟანტის რჟსა,

ჟანტის რჟო, თუჟანტო

გვითხარ წავიღ სადო!

საცოლ გვსჟს, საღჟე ვნახოთ

მაჭანკალო, მიხვდაახლ, -

შენი ქისა ასწი მალღ.
ქისაშია, ვატყობთ ფულღ,
რომ ახაროს ჩვენი გულღ.

მ ა ჭ ა ნ კ ა ლ ღ

ეგ რ სიმღერ აირჩიეთთქვენ, კუღრ ჭებო!
აჰა, წაიღეთ - ლონდნურს მისაყვედრებთ
(ასაჩულებს ქალშვილბს)

ე რ თ ი ხ მ ა

ფრდკენჭებზე, ყვითლუვიშაზე
ჩქარი მდნარე მიიღვს, მიჰქრის.
ჩქარმდნარეში ორი პატარ,
ორი პატარ თვზი სეიწილბს.
ერთი მეორეს ეტყვის: გსმენია,
დაო ამბავი ჩვენი მდნარის?
როგორიბრწილბდა თავს ტრფუ გუშინ
და დხრწილბის დროს სატრფუს სწყევლდა?

მ ა ჭ ა ნ კ ა ლ ღ

მზეთრახავნო! ეგ როგორი სიმღერ არის?
იგი როდღა საქორწილო მე კარგადმესმის,
გამოტყდთ ვინ თქვა ეგ სიმღერა?

ქ ა ლ შ ვ ი ლ უ ბ ი

მე ის არმიითვამს...
არც მე... არც ჩვენა...
მაშ, ვინ იყო სიმღერა რომ თქვა?
(ქალშვილღა შორის ჩუჩღვღა)

თ ა ვ ა დი

მე ვიცან, ვინ თქვა (წამოღება სჯუიდან და ხმაღბლ ეტყვის
მეჯინიბეს), ის აქ ჩუტდება შემოზარულ!

დაჯუონებლვ გაიყვანე, თანაც გამიგე,

ვინ შემოწევა, ვინ გაბედა?

(მეჯინიბე ქალშვილებთან მივა)

(თვად დაჯდება თვისთვის)

მას შეუღლა

აწონაწი აქ ასტხოს. ისეთ დდ,

რომ სირვხვილსგან ველრშევძლოთვის დმალა.

ის მე თავს მომჭრის.

მ ე ჯ ი ნ ი ბ ე

ვერმოგძებნეთ იგი არაადჩანს.

თ ა ვ ა დი

ემოე. ვიცი, ის აქ არის და იმალება,

ეს მან იმღურ.

ს ტ უ მ ა რ ი

ოჰ, სასმელ ეს არის, ესა!

თანაბრდგართივს, თუდლე, თვსაც და ფხსაც.

ოღნავ მწარეა: რომ შევატბოთ კარგი იქნება.

(ნეფ-დღფლ კოწიან ერთმანეთს. ისმის სჯტო კვილ)

თ ა ვ ა დი

ის არის! მისი გამყივარი კვილ. (მეჯინიბეს) რაო?

მ ე ჯ ი ნ ი ბ ე

დვბებნე ყველან, ვერვიპოვე.

თ ა ვ ა დი

ბრიყვო სულულო

ძ მ ა დ ნ ა ფ ი ც ი

(უფე წამოფება)

ვფექრობ, დროარის ჩავაბაროთმეულუ თავად
და შევაფრქვიოთა ხალა ზრუბს პეშვებითსვია.

(ყველნი ფებთან)

მ ა ჭ ა ნ კ ა ლო

ცხადა, დრო. მომაწოფთახლ მამალ.

(ახალა ზრუბს აჭმევენ შემწვარი მამალს ხორცს, შემდგ
მათსვიას შეაყროან და დასაძინებელოთხში მიჰყავთ)

მ ა ჭ ა ნ კ ა ლო

ჩემოდვირფსოქაღბა ტნო, ნუგეშინია,

იყავ მოწილ, არიტრო

(ახალა ზრუბი საძინებელოთხში შედან, სტურები,
მაჭანკლსა და ძმადნაფცის გარდა, დომუბთან)

ძ მ ა დ ნ ა ფ ი ც ი

სადარის თასი?

მთულამეს ცხენითსარულ ფნჯრებქვეშ მელს

და ღვინითცოჭ რომ შევმაგრეთ, ცულ როდა.

მ ა ჭ ა ნ კ ა ლო

(გაფსებს ღვინითასს)

აჰა, მიიროგი და შეირგე!

ძ მ ა დ ნ ა ფ ი ც ი

ო დად დგმადობ!

ხომ ყველფერი დაბოლფდა კარგად კეთლად

ქოწილც იყოჩინებულ.

მ ა ჭ ა ნ კ ა ლ

ჰო, მაღობა ღმერთს.

კარდიატრდ ყველფერი, ერთა ცულ.

მ მ ა დ ნ ა ფ ი ც ი

რ, მაგალთად

მ ა ჭ ა ნ კ ა ლ

სხვა სიმღერა, რაც უსგავსო

რომ უალბეს. ეგ არარის კარგი ნიშანი.

მ მ ა დ ნ ა ფ ი ც ი

რ გინდ უოქალშვილებს! არშეულათ

არიეშმაკონ, არიეექონ. . . სადგაგონილ,

რომ ვინმემ განზრხ ჩაუხამოს თავად ქოწილ?

უხვე დროარის, რომ წავილ, ცხენს შემოგაჯლ,

მშვიდობით ჩემონათლდედვ!

მ ა ჭ ა ნ კ ა ლ

ოჰ, გულ მიგრნობს!

გადვიხადოთუდროდოს ჩვენ ეს ქოწილ.

ს ც ე ნ ა III

დ რ ა ზ ი

თავადს მეულუ დ მისი გამელ

თ ვ ა დ ის მ ე უ ლ ლ უ

ჩუ ვგონებ ისმის საყვირის ხმა; არა, არმოუღს.
ჩემოგადავ, როცა საქმროდის ითვლებოდ,
სულჩემთან იყოგანჯურულდ განწორებლდ
მუდამ თვალბში შემცქეროდ აღრსიანად
დ რც მიიხოგა, ყველფერი გამოიგვალ,
მზის ამოავლმდ, დღითა დრე გამოიაღიძებს,
ბრძანებას გასცემს შეკაწმულ მოროგან ცხენი;
არვინ იცის, თუსადარის დღმეზამდ.
რის დბრუნება, აღროანს ეგებ ორსიჭყვას
თუგაძეჭებს; ეგებ ოღნავ ჩემს პირისახეს
აღრსიანად სხვათა შორის, ხელს თუშეახებს.

გ ა მ ლ ლ

მამაკაცები, ქაღბატნო მამლებსა ჰგვანან:
ერის დსძახებენ ყიყლყლსა, ფრუბს დბერჭყავენ,
მერე მშვიდობით ქალები კი, როგორც კრუბები,
შინ უნდ ისხდენ წიწილების გამოსაჩეკად
ვიდრე გითხოვდეს მამაკაცი, მას ვერიშორებ,
არსვამს დ არჭამს, შემოგცქერის დ გულს იღნებს,
გითხოვს დ მყისვე შეიცვლება, რს არიგონებს!
ხან საჭირო მეზობლები მოინახულს,
ხან სანადროდმეგარდებთწასვლს ინდმებს,
ხან ლხინში მიდს, ხან საღირდმას ეჩქარება,
აქეთდ იქით შინ ყოფნა კი არუბარა.

თ ვ ა დ ის მ ე უ ლ ლ უ

შენ როგორ ფიქრობ? ხომ არ ჰყავს მას საიდუმლო
სატრფოგულისა?

გ ა მ დ ე ლ

ნურც იფიქრებ, ღმერთს ნუშესცობ:
მიიხარო, ვისზე შეუძლია შენ მან გაგცვალოს?
ყველფრთისჭარბობს შენ სუვეელს - მშვენიერებით
წნით ჩვეულებითად გონებით აბა, მიიხარო,
სადმეუძლია მან მონახოს, თუარა შენში
ასეთი განძი უფირფსესი?

თ ა ვ ა დ ის მ ე უ ლ ლ

უუღმა ჩემი ვედრებანი რომ შეიწყნაროს
და მომცეს შვილი! ჩემს მეუღლს მე მაშინ ისევ
მივიზიდვდი ძველებურად . . . ოჰო ეზოში
მონადრენი შეკრებილნი. მეუღლე ჩემი
დაბრუნებულ. მაგრამ რა ტომ არა ჩანს იგი?
(შემოდს ბაზიერი)
რო? თავად სადა არის?

ბ ა ზ ი ე რ ი

თავადა ყველს

წასვლ გვიბრძანა.

თ ა ვ ა დ ის მ ე უ ლ ლ

თუთსადა არის?

ბ ა ზ ი ე რ ი

იქ დარჩა იგი.

დნებრის ნაპირს, უღრნ ტყეში, განმარტუებით

თავადისმეუღლე

როგორგაბედავო რამ დტოგეთტეში.

სულმარტოდარტო?! რ ერთგუნთ თქვენ ხარმსახუნთ!

ახლვ დბრტდთ ამ წუშივე მისკენ გაქროდთ

დ მოხსენეთ რამ ეს იყოჩემი ბრმანება.

(ბაწერი მიდს)

ო ღმერთოჩემო! ღმითტეში დეხეტება

ნადრიც მხეციც დ სასტკი ადმიანიც

ან კიდეც ქაჯი. განსაცდელ განა შორს არ!

წად ახლვე დ სანთულ ხატან აანთ!

გამდლო

მივალმივრზივარ ჩემომთვარო . .

სცენა IV

ღებო. ღმე

ალბო

ცრალ გუნდ დწყლს ნაპირებზე ამოცვრდობით

დ უდრულ ღმთვარის შუუთ ვნავარდობთ ვთებით

გვიყვარს ღმითვისკისით

მალს ასვლ ფაკერიდნ,

როცა მთვარე სხივებით

ღებოს ეფრქვევა ზეციდნ.

ჩვენ ერთმანეთს ხელბს ვწვდთ

სივრცე ლრჯდღვრია ლს.

მწვანე თიებსა ვიშორებთ ვუცდით

ვიღრე ცა არიალებს.

ერთი მათგანი

ჩუბად ჩუბად აქაც-იქაც

ირხევა ლლანი.

მეორე

ჩვენს და მთარეს შორის ვიღვ

დაღს აღმიანი.

(იმალებიან)

თავადი

ჩემთვის ნაცნობი და მწუხარე მიდმოები!

მე ვცნობ ყველფრს, რსაც ირგვლვ ამჟამადვხედვ.

აი წისქვილ! იგი უცვე დაგრუჯლა.

ხმა მხიარულ მისი თვალბის აღრმოსმის

ქვაც აღრბრუნავს. ჩანს, მიხუციც გარდიცვალ.

მას არდასცაღღ ქალშვილ დღბანს ეგლფა.

აქ გზ-ბილკი გადოდ, ის აღრმოსჩანს,

მრვალ წელ აქ კაცის ფხს არგაუჯლა.

აქ იყოზაღჩა მოჯირით ო ნუუიგი

ამ მოშრალ და ხუჭუჭა ტვრდგაღქცა?

აი ის მუბაცსანუვარო; აქ, ამ მუბის ქვეშ

იგი კისერზე მომეხვია, მორვბვადმომენლა

ო ნუუუ ნუუუ

(უხლფღბა ხეებს. ფოილები ჩამოცვიფღბა)

ეგრას ნიშნავს? ფოილები ხისა

სწრაფ დგაყვიოდნენ, შეიკუმშნენ, შემდეგ შრიალთ
შტუბსაც მოსწყდნენ და ფრულოვითა და მეფრქვივინენ.
და მუტა იგი, ისე როგორც ხე დწყევლოდ,
დას ჩემს წინ შავდ გაძარცულ.

(შემოდს ჩამოხეულ, ნახევრადიშველ მოხუცი)

მ ო ხ უ ც ი

საღმი, სიძევ!

თ ა ვ ა დ ი

მიიხარ ვინა ხარ?

მ ო ხ უ ც ი

ყორანი ვარმე აქაური.

თ ა ვ ა დ ი

ამას რას ვხედვ? მეწისქვილ!

მ ო ხ უ ც ი

ვინ მეწისქვილ!

ჭინკებს და ქაჯებს მე მივყიდი ჩემი წისქვილ.

ფულ კი მივეც ჩემს ქალშვილს - ალს გრძნეულსა,

რომ შეენახა იგი დეპრის ფაკერზე - სილში .

ფულ იქ არის. მას ცალფალ თევზი დრჯობს.

თ ა ვ ა დ ი

გაგოყებულ ეგ საბრლო! ფქრები მასში

გაფნტულა, ვითგროგალს შემდეგ ღრჭლები.

მ ო ხ უ ც ი

ნეტავ ვიცოდი, რადარმოხველშენ ჩვენთან გუშინ?

მოხენა გვქონდა, დიდანს, დიდანს გელოდებოდით

თ ა ვ ა დი

ვინ მოხელად მიიხარერო.

მ ო ხ უ ც ი

ვინ? ჩემი ქალ.

განა არიცი, მე ყველფერს გუჯროლდფუქერ
არაფერს გიშლთოდ დღმელ გვერდთორმ გეჯღეს,
სიტყვას არვიტყვი.

თ ა ვ ა დი

ჰო, საბრლომეწისქვილ!

მ ო ხ უ ც ი

ვინ მეწისქვილ! ხომ გითხარი, მე ვარყონნი
და არ ვიღაც მეწისქვილ! აი შემთხვევა
გასაოგარი: როგა წყაღში (შენ ეს ხომ გახსოვს?)
ის გადვარდა, მას კვალდაკვალამოგედევნე,
იმ კლდდნ ვცაღე გაღმობტომა, მაგრამ უცრდ
ორი ფრთა მძღვრი მე ვიგრუნნი მოჯღღედლდ
ჩემს იღღებთან გამოსხმულ. როგორც ფრინველ,
ჰაერში ფრთებმა გამაჩერეს. და იმ დროდნ
ხან აქ, ხან სხვაგან მე დვფრინავ; ზოგჯერც კვორტნი
ძროხის ლშს საღი და ხანდხან სასაფლოჩე
ვზოვარდა ვჩხავი.

თ ა ვ ა დი

გუჯბაკლვი სჯრთთ არის!

მიიხარი მაინც, აქ ვინ გივღეს?

მ ო ხ უ ც ი

რამ მომივლდნენ,

ეგ ცუდი როდი იქნებოდა! მოხუცდი, თანაც

ცელი შევიქენ. გმადლობთ მივლს, პატვს არმაკლებს

პატვრ ალ.

თ ა ვ ა დი

ვინ?

მ ო ხ უ ც ი

შვილშვილი.

თ ა ვ ა დი

ო არმალმის

იმის გაგება. შენ, მოხუცი ამ უღნ ტყეში

ან მხეცი შეგჭამს, ან შიმშილთდიღუბები!

არგინდა ჩემთან წამოხვიდი, კოშკში იცხოვრო

და ჩემთან დარჩე?

მ ო ხ უ ც ი

შენთან კოშკში? ო არ, გმადლობ!

იქ შემოიჭყუებ და ვინ იცის, შემდეგში, ალბათ

დამახრჩობ შენივე ყელსაბამით აქ ჩემთვის ვცხოვრობ,

კმაყოფილ ვარდა მამლარი. რმინდა შენთან!

(მიდის)

თ ა ვ ა დი

და მე ყველფერის ვარმიზუნი! საშინელია,

როცა გონებას გადასცდები, სჯობს მას სიკვდილი:

პატვის ცემითჩვენ ვუცქერი თმიცვალბუფსა,

ვლცულბთმისთვის. ათანაბრებს მასთან თგითუფს

ჩვენგან სიკვდილს. მაგრამ როცა ჰკარგავ გონებას,
ადმიანი აღარ ხარ თვითმეტყველება
წუღიეტი ხდება, რადგან სიტყვას ველრფობს კაცი.
ნადრი ტყისა მასში თავის მოძმეს პოულობს,
ადმიანი მას დასცინის და ღმერთიც არსჯის.
ო ეგ მოხუცი საცოდავი და უბედური!
მისმა დნახვამ სულერი ჩემი წამება -
სინდისის ქენჯნა საშინელ კვლევ განმიახლ!

ბ ა ზ ი ე რ ი

აი აქ არის, ძღვს შევძელთმისი მონახვა!

თ ა ვ ა დ ი

აქ რდმოსუტარო?

ბ ა ზ ი ე რ ი

გამოგვზვნა თვენმა მეუღლემ,
შიშმა შეიპყრო თვენზე სწუხად.

თ ა ვ ა დ ი

ეგ მწუჭველება
აუტუნელ არის ჩემთვის. ნუუუბავშვი ვარ
და საღი წასვლ მე უბიოდარშემიძღა!
(მიღან, ალბი გამოჩდიან წყალზე)

ა ლ ბ ი

ღბო მივყვეთ ჯნღნამქერთ
გადვფროთველები.
წრიალთად სიცილსტენით
ვაფრთხოთმათ ცხენები.

გვიან არის. ცივადვდება
ტულს ღებრის ნაპირებს.
სადც არის, გათუნდება,
მოგარეც ჩასვლს აპირებს.

ე რთ ე რთ ი ა ლო

დვიცალოთ მოგარე წვება.

მ ე ო რ ე

არა! დება სოჟელ,
გაგვიწყრება უფროსი დ -
ალების დღეფელ.
(იმალებიან)

ს ც ე ნ ა V

ღებრის ფკერო
ალების კოშკი

ალები თავიანთდღეფელს გვერდთმაფა არავენ.

უფრ ო ს ი ა ლი

მაფის რუგას თავი დანებეთ მზე ჩასულა.
მოგარის სხივები ნათლსვეტ დთავზე გვაღია.
კმარა. აცურდთ ინავრდთცის ქვეშ, სხივებში.
მხოლოდიცოფთ დეს ნურავის შეახებთხელა,
ნურც მოგზა ურსა შეაშინებთთქვენი ღიტნით

ნურც მეთევზეებს დჷმძიმებთბა ლხითბა დეს,
ნურც ბავშვებს წყალში შეიტყუბთთქვენი ზღპრებით
ოქროს თევზებზე მომხიბლვი ამბის მოყოლთ
(შემოდს პატარ ალ)
შენ სადყავი?

ას ულო

მე მიწაზე ვიყავ ასულო,

ბაბუ ვნახე. არმასვენებს, სულმევედრება
მდნარის ფაკერზე მოფუნახო ავბოჟოფულო,
რამელც თქმე გადყარ საკუთარხელთ
ოფსლც დეპრში. გუფოფინედეველან ვეძიე,
დ ვერვიპოფე. მე არვიცი, რ არის ფულო.
ამოფუტუნე მაინც ბაბუს პეშვი ავსილო
ფრადფრად მოფლარე ნიჟარბითა,
მას მეტსმეტ დგაჭარდ.

ალი

შეშლოლ ძუნწი!

დიცა, შვილო ყური მიგფე. ამჟამადმენზე
ვამყარებ იმედ. დეპროს ნაპირს დეს, ამ საღმოს,
ეწვევა კაცი. დელოფე, დ უდარჯდ,
დ როცა მოცა, შეეგებე: ახლბელა,
მამაა შენი.

ას ულო

ეგ ის არის, შენ რომ ოფსლც

მარტოდდგტოვა დ შემდეგ სხვა შეირთოცოდდ

ა ლი

სწორედის არის. ნაზღმეხვდ, მოუღრსე
და ყოველვე მას უმბე, რცკი ოფსმე
ჩემგან გსმენია: მოუყევი, თურორიშვი;
ჩემზე უხარი ყველფერი, არდუფრო!
თუშეგეკიიხოს, დმავიწყდ იგი თუმახსოვს,
უხარ რომ მუდმ ის მახსოვდ, რომ ახლც მიყვარს,
რომ მას მოგელ. ყველფერი გასაგებია?

ა ს ულო

მესმის, გვოგე.

ა ლი

აბა, წად.
(მარტო)
შემდეგ იმისა,
რც ურეცრულ დმდნარში თავი დვიხრწვე,
როგორც გოგონამ ურუემომ, შეუღლებულმა,
რც ამ მდნარე დეპში ვპოვე თავშესაფრო,
და მის წიაღში გამოგჭიოლდ, როგორც ძღერი
და ცივი ალ, - წელწადმვიდ გავიდ.
შვიდ წელა, მე ვოცნებობ, შური ვიძიო
და ახლ ვგონებ, მოხლოდ ნანატრი წამი.

ს ც ე ნ ა VI

მდნარის ნაპირო.

თ ა ვ ა დი

ამ სევდანი ნაპირსკენ მე უნებლეთ
მოყავარრღც შეუწნობელიდღმა ღმალს.
აქ ყოველვე მიმაგონებს შორეულწარსულს -
ჩემი ბრწყინვალე, ეშხითსავსე ახალგაზრდობის
ეგზომ საყვარელმაგრამ თანაც მწუხარ ამბავს,
მე აქ ოდესღაც სიყვარული მეგებებოდ -
თავისუფალ სიყვარულ ვნებითმჩქეფურ.
ო მე უნური! ბედნიერი ვიყავი მაშინ!
როგორშემეძლო უჭეგლავს ნეტრება?
ფქრები მწარე, ოცნებანი სევდთა ღმალსავსე,
კვლევ გააცოცხლ გუშინდღმა ჩემმა შეხვედრამ.
საბრლომამა! საშინელ სანახავია!
ეგებ ამ ტყეში ხელმეორედმას შევეყარო
და დვითანხმომიატფოს ეს ტყე-უნნი, -
ჩემთან მოვიდეს და იცხოვროს. . .
(პატრ ალ ნაპირზე გამოდეს)
ამას რას ვხედვ?!
საიღნ მოხვალმშვენიეროდ ტრფუ ბავშვო?
.

